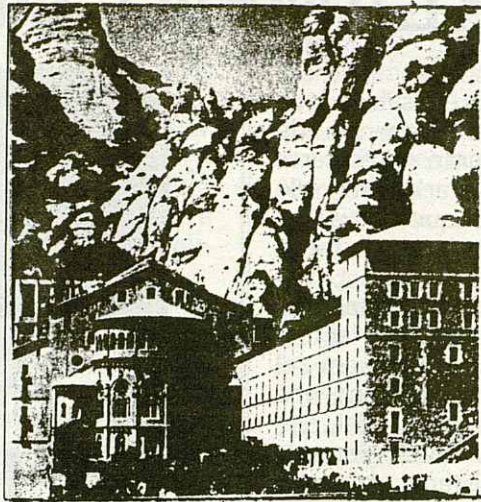

TOT ES QUESTIO D'ANAR "XINO-XANO"

La Roca és un poble (municipi), l'entorn del qual acompanya a fer llargues i agradables passejades a peu. Aquesta és, potser, una de les tantes causes que han portat, d'ençà d'una ja bona colla d'anys, a organitzar una marxa fins a Montserrat.

Aquest any no ha sigut cap excepció, en quan al fet mateix de fer la marxa, però sí que potser ho ha sigut en quan a l'organització: Enguany s'ha plantejat la pujada a Montserrat d'una manera no tan lliberal, sino d'una manera més organitzada, és a dir, el mirar d'anar una mica més al costat del marxaire, per subsanar qualsevol tipus de problema. El grup organitzador d'aquest any (Joan Bramona, Xavier Buscà, Oriol Vives, entre d'altres) ha volgut facilitar una mica més la marxa, a l'igual que l'estància a dalt del monestir. Per portar a terme això, tots els participants han hagut de pagar la quantitat de 1.800 ptes. on se'ls ofería a canvi tres avituallaments, durant el trajecte, un sopar de germanor, el viatge de tornada i una camiseta recordatòria.

Era prop de mitjanit del divendres dia 6 de maig del 1988 a la plaça de l'escola Sant Jordi, lloc de trobada i punt de partida de la pujada a Montserrat-1988. Hi havia reunides al voltant de 40 persones d'entre els 14 i els 25 anys, quan es donà per iniciada la marxa. Es prengué la direcció de Granollers on, a la cruïlla del semàfor, ja ens hi esperaven unes 15 persones més, la majoria noies joves i maques, que s'adjuntaren a la "caravana". En total podem dir que erem de 50 a 60 marxaires provinents de La Roca, Granollers, Cardedeu i Vallde-riolf. A partir d'aquí la ruta era clara: Granollers-Sabadell-Terrassa-Monistrol-Montserrat; en total són uns 70 quilòmetres. Com ja s'ha dit anteriorment durant el trajecte hi hagueren 3 avituallaments, situats a Sabadell, Terrassa i a

Anant "Xino-Xano", s'aconsegueix el cim.

l'estacionament de la Creu Roja a l'autovia de Terrassa a Monistrol. L'hora d'arribada a dalt al monestir oscil·là entre les 9 del matí, els primers i les 3 de la tarda, de dissabte, els darrers. Dels 50 ó 60 marxaires que iniciaren la caminada se'n van retirar, al llarg del trajecte, uns 8 ó 10. Un cop hagué arribat tota la gent, aquesta s'anà distribuint per entre les quatre cel·les llogades per l'organització. Podem dir que la gent no tenia cap tipus de mania i que en qualsevol habitació s'hi podia trobar nois i noies barrejats. Fou precisament en una d'aquestes cel·les on es celebrà el sopar de germanor preparat, especialment per l'ocasió, per en Pep Salsetes, que ens "deleità" amb un dels seus típics menjars naturistes. Fou pels voltants de l'hora de sopar quan ocorregué una petita anècdota que em fa gràcia explicar: Com deia, era l'hora de sopar quan una colla de quatre noies i tres nois, que havien participat a la marxa, prengueren l'ascensor per pujar al quart pis, quan es quedaren encallats entre el segon i el tercer, durant uns tres quarts d'hora, fins que uns propietaris de l'immoble

aconseguien obrir la portà del tercer pis, i els set companys pogueren sortir per un forat obert que quedava entre l'ascensor i aquest pis. Sortosament tot acabà en anècdota i pogueren sopar junts amb els altres companys. Un cop acabat el sopar es feu un cremat on s'hi entonaren tot un seguit de cançons adequades a l'acte. De mica en mica el personal anà circulant cap a llurs cambres on, al cap de pocs moments, la gent ja hi dormia d'allò més pla. L'endemà al matí s'organitzà un esmorzar comú amb tot allò que sobrà dels avituallaments. El dinar d'aquest diumenge fôu lliure, i a les 5 de la tarda ja ens esperava, a baix a la plaça, un autocar que ens havia de tornar cap a terres del Vallès.

Aquesta fôu, a grans trets, la marxa La Roca-Montserrat 1988. Podem dir, doncs, que aquests foren uns dies de convivència esplèndids entre tots. Tan sols em queda felicitar als organitzadors i donar les gràcies a tots els participants. I és que tot és qüestió d'anar XINO-XANO. Fins l'any que ve.

Pep Ametller